

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4857/2550

พนักงานอัยการจังหวัดสุราษฎร์ธานีโจทก์ นายสุภชัย ชาร์ตัน กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ฯ มาตรา 4, พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา 27 ทวิ, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ฯ มาตรา 17, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 5, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 11, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 54, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 69, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 72 ตร., พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 73, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 ทวิ, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 14, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 31, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 35, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 3, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 4, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 17, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 213

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานร่วมกันมีเลื่อยโซยนต์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต กับความผิดฐานร่วมกันรับไว้ซึ่งเลื่อยโซยนต์โดยรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร มีลักษณะที่เกี่ยวเนื่องเป็นการกระทำเดียวกัน จึงเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ตาม ป.อ. มาตรา 90 เมื่อความผิดตาม พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ฯ มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 17 วรรคหนึ่ง วรรจโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา 27 ทวิ วรรจโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ และการพิจารณาว่ากฎหมายบทใดมีโทษหนักกว่ากัน ให้ถือตามบทที่มีอัตราโทษขั้นสูงกว่าเป็นเกณฑ์ เมื่อความผิดทั้งสองฐานดังกล่าว มีระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีเท่ากัน แต่คดีนี้ราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเป็นเงิน 3,030 บาท หากมีการลงโทษปรับสูงสุดตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา 27 ทวิ จะลงโทษปรับได้เป็นเงิน 12,120 บาท แต่ตาม พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ฯ มาตรา 17 วรรคหนึ่ง ลงโทษปรับได้สูงสุดหนึ่งแสนบาท จึงถือว่าโทษปรับตาม พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ฯ มาตรา 17 วรรคหนึ่ง เป็นบทที่มีโทษหนักกว่า

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 4, 5, 11, 54, 69, 72 ตร., 73, 74, 74 ทวิ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 4, 6, 9, 14, 31, 35 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ พระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ พ.ศ.2545 มาตรา 3, 4, 17 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91 ธิบของกลาง และให้จำเลยทั้งสี่ คนงานผู้รับจ้าง และบริวารของจำเลยทั้งสี่ออกไปจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 48 วรรคหนึ่ง, 54 วรรคหนึ่ง, 69 วรรคสอง (1), 72 ตร. วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (ที่ถูก มาตรา 14), 31 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ พระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ พ.ศ.2545 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 17 วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของ

จำเลยทั้งสี่เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันกันสร้าง แผ้วถางป่า ยึดถือครอบครองทำประโยชน์ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันทำไม้หวงห้าม เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันมีไม้ยางยังมิได้แปรรูปไว้ในครอบครอง จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันแปรรูปไม้ยางภายในเขตควบคุมการแปรรูปไม้ จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันมีไม้ยางแปรรูปไว้ในครอบครอง จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันรับไว้ซึ่งเลื่อยโซยนต์โดยรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรปรับคนละ 12,120 บาท ฐานร่วมกันมีเลื่อยโซยนต์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 1 ปี รวมจำคุกคนละ 14 ปี และปรับคนละ 12,120 บาท จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 7 ปี และปรับคนละ 6,060 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริบของกลางทั้งหมด ให้จำเลยทั้งสี่ คนงาน ผู้รับจ้างและบริวารของจำเลยทั้งสี่ออกไปจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า ที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาโดยรอการลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่าการที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันมีเลื่อยโซยนต์ของกลางซึ่งเป็นสินค้าที่ห้ามนำเข้ามาในราชอาณาจักรไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนเลื่อยโซยนต์ แล้วบุกรุกเข้าไปในป่าสงวนแห่งชาติและร่วมกันใช้เลื่อยโซยนต์ดังกล่าวซึ่งเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสูงในการแปรรูปไม้ได้จำนวนมากภายในเวลาที่รวดเร็ว ทำการกันสร้าง แผ้วถางป่า และโค่นล้มไม้พื้นล่าง ไม้ไผ่ ไม้ขนาดเล็ก และไม้ยางอันเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ให้ไม้เปลี่ยนรูปและขนาดไปจากเดิมในเขตควบคุมการแปรรูปไม้ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และไม่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย ถือได้ว่าเป็นกรณีที่น่ารังเกียจและเป็นภัยต่อทรัพยากรป่าไม้ซึ่งเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสำคัญต่อระบบนิเวศซึ่งมีค่ายิ่งต่อประเทศชาติ จึงไม่มีเหตุสมควรรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ความผิดฐานร่วมกันมีเลื่อยโซยนต์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต กับความผิดฐานร่วมกันรับไว้ซึ่งเลื่อยโซยนต์โดยรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ศาลล่างทั้งสองปรับบทว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 นั้นไม่ถูกต้อง เนื่องจากการรับไว้โดยประการใด ๆ และการมีไว้ในความครอบครอง ซึ่งเลื่อยโซยนต์ของกลางมีลักษณะที่เกี่ยวเนื่องเป็นการกระทำเดียวกัน การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ในสองฐานความผิดดังกล่าว จึงเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 เมื่อความผิดตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ พ.ศ.2545 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 17 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27

ทวิ ระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือ ทั้งจำทั้งปรับ และการพิจารณาว่ากฎหมายบทใดมีโทษหนักกว่ากันให้ถือตามบทที่มีอัตราโทษ สูงสูงกว่าเป็นเกณฑ์ เมื่อความผิดทั้งสองฐานดังกล่าว มีระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีเท่ากัน แต่คดีนี้ ราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเป็นเงิน 3,030 บาท หากมีการลงโทษปรับสูงสุดตาม พระราชบัญญัติศุลกากร ฯ มาตรา 27 ทวิ จะลงโทษปรับได้เป็นเงิน 12,120 บาท แต่ตาม พระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ ฯ มาตรา 17 วรรคหนึ่ง ลงโทษปรับได้สูงสุดหนึ่งแสนบาท จึงถือว่า โทษปรับตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ ฯ มาตรา 17 วรรคหนึ่ง เป็นบทที่มีโทษหนักกว่า นอกจากนี้ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่า ความผิดฐานร่วมกันก่อสร้าง แฝวถางป่า ยึดถือ ครอบครองทำประโยชน์อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ กับความผิดฐานร่วมกันทำ ไม้หวงห้าม เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 นั้นไม่ถูกต้อง เนื่องจากโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลาใน การกระทำความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวให้ชัดแจ้งว่าเป็นการกระทำความผิดฐานใดในวันเวลาใด จึงถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 กระทำความผิดในคราวเดียวกัน เป็นความผิดต่อกฎหมายหลาย บท ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ ฯ มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) พระราชบัญญัติ ป่าสงวนแห่งชาติ ฯ มาตรา 14, 30 วรรคสอง (1) มิใช่เป็นการกระทำความผิดคนละคราวอันจะเป็น ความผิดหลายกรรม ต้องลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ ฯ มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปัญหาดังกล่าว เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยและเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี แม้คู่ความ มิได้อุทธรณ์ฎีกา ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้องและมีอำนาจพิพากษาให้มีผลตลอดไปถึง จำเลยที่ 4 ซึ่งมีได้ฎีกาด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดฐานร่วมกันมีเลื่อยโซ่ยนต์โดยไม่ ได้รับใบอนุญาตกับความผิดฐานร่วมกันรับไว้ซึ่งเลื่อยโซ่ยนต์โดยรู้ว่าเป็นของที่น่าเข้ามาใน ราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร เป็นการกระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษ ตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 1 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 6 เดือน และความผิดฐานร่วมกันก่อสร้าง แฝวถางป่า ยึดถือครอบครอง ทำประโยชน์อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ กับความผิดฐานร่วมกันทำไม้หวงห้าม ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ ฯ มาตรา 54 วรรคหนึ่ง, 72 ตรี วรรคหนึ่ง บทหนึ่ง มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) บทหนึ่ง และพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ ฯ มาตรา 14, 31 วรรคหนึ่ง บทหนึ่ง และ 31 วรรคสอง (1) อีกบทหนึ่ง เป็นการกระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ ฯ มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มี โทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 3 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 1 ปี 6 เดือน ส่วนกำหนดโทษฐานอื่นซึ่งลดโทษ ให้แล้ว คงเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 รวมแล้วจำคุกคนละ 6 ปี 6 เดือน นอกจากนี้ที่ แก่คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8.

องค์คณะ

มงคล ทับเที่ยง · สุรชาติ บุญศิริพันธ์ · ฐานันท์ วรรณโกวิท

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4857/2550>